

Rusko a Izrael: Anexe a mezinárodní právo

infokuryr.cz/n/2022/10/02/rusko-a-izrael-anexe-a-mezinarodni-pravo

kuryr

2. října 2022

Rusko právě anektovalo čtyři provincie dříve považované za součást Ukrajiny. Anektování země jiné země získané válkou je podle mezinárodního práva nezákonné... nebo to tak říkají.

Ale pokud se obyvatelé takové země rozhodnou v referendu o odtržení a vyhlášení nezávislosti, než budou anektováni jinou zemí, jako to, co se stalo s Krymem v roce 2014 a nyní i čtyřmi východními provinciemi, které byly dříve součástí Ukrajiny, znamená to anexi právní? Možná. Vše závisí na tom, zda měli obyvatelé právo na odtržení a zda bylo referendum řádně provedeno.

Izrael se této kontroverzi vyhýbá tím, že rozšíří izraelské právo na zemi, spíše než ji anektuje.

Krym a čtyři provincie

V březnu 2014 Rusko anektovalo Krymský poloostrov, který byl součástí Ukrajiny od roku 1991 a nyní toto území spravuje jako dva federální celky – Krymská republika a federální město Sevastopol.

Rusko odmítá názor, že se jednalo o anexi a považuje to za přistoupení k Rusku a považuje to za odtržení v důsledku iredentismu. Termín, který se v Rusku často používá k popisu těchto událostí, je „znovusjednocení“, který zdůrazňuje skutečnost, že Krym byl součástí Ruské říše v letech 1783 až 1917 a součástí Ruské sovětské federativní socialistické republiky v letech 1921 až 1954. Jen u málo států jde rozpoznat tento pohled.

Ukrajina považuje Krym a Sevastopol za své území.

Je třeba poznamenat, že Krym se liší od čtyř provincií v tom, že:

„V nové ústavě Ukrajiny byl Krym prohlášen za „Autonomní republiku Krym“, ale také za „neoddělitelnou součást Ukrajiny“. Jako „autonomní republika“ by se dalo tvrdit, že měla právo se odtrhnout, což předpokládala.

Iredentismus je doktrína politických nebo lidových hnutí, která si nárokují a snaží se obsadit (obvykle jménem národa svých členů) území považované za „ztracené“ (nebo „nevykoupené“) pro národ, na základě historie nebo legendy. Rozsah je příležitostně předmětem sporů o podkladových tvrzeních o expanzionismu, a to kvůli nejasnostem v historických hranicích domnělých národů nebo lidí.

Tento termín také často odkazuje na revanšismus, ačkoli rozdíl mezi těmito dvěma je podle Merriam-Webstera v tom, že revanšismus znamená znovuzískání ztraceného území, zatímco iredentismus je opětovné sjednocení politicky nebo etnicky vysídlených území spolu s populací, která má stejné území a národní identitu.

Je zřejmé, že v obou případech se separatistické regiony v referendech rozhodly vyhlásit nezávislost předtím, než budou anektovány Ruskem. Ukrajina samozřejmě říká, že tyto regiony neměly právo na odtržení a každé referendum bylo údajně „předstírané“.

Přesto je držení, jak se říká, 9/10 zákona a Rusko je v tuto chvíli jasně „v držení“.

Dalším příkladem odtržení je vyhlášení nezávislosti Kosova v roce 2008. Kosovo neuznává Srbsko a 76 ze 193 zemí světa.

Uvidí se, kolik zemí uzná čtyři provincie a Krym jako ruské území.

Golanské výšiny

V roce 1981 Izrael schválil Golanský zákon, který rozšířil izraelské právo na Golanské výšiny, dobyté na Sýrii v roce 1967. Ačkoli zákon tento termín nepoužíval, byl mezinárodním společenstvím považován za „anektaci“ Golanských výšin.

USA uznaly Golanské výšiny jako součást Izraele prostřednictvím prezidentské proklamace podepsané prezidentem Trumpem 25. března 2019. Prohlášení citovalo „agresivní činy Íránu a teroristických skupin, včetně Hizballáhu v jižní Sýrii“ jako ospravedlnění toho, aby si Izrael zachoval suverenitu nad Golanské výšiny, protože Izrael se „potřebuje chránit před Sýrií a dalšími regionálními hrozbami“.

Ministr zahraničí Mike Pompeo při vyvracení domnělého dvojího metru při uznávání anexe Golanských výšin Izraelem, ale uvalení sankcí na Rusko za anexi Krymu v roce 2014, řekl: „To, co prezident udělal s Golanskými výšinami v situace nezbytné pro ochranu izraelského státu je uznat realitu na zemi a bezpečnost. Je to tak a je to tak jednoduché.“ Mluvčí ministerstva zahraničí den po prohlášení prohlásil, že „Izrael získal kontrolu nad Golanami díky své legitimní reakci na syrskou agresi zaměřenou na zničení Izraele“.

Anonymní izraelský představitel zopakoval Netanjahuova tvrzení a řekl Washington Post , že uznání Golanských výšin bylo oprávněné, protože okupované území bylo získáno v „obranné válce“.

“ Pro Izrael je Trumpovo rozhodnutí o Golanských výšinách zbytečné: říká, že okupace území získané v obranné válce je ospravedlnitelná”

To je samozřejmě v rozporu s rezolucí Rady bezpečnosti OSN 242, která začala preambulí „Zdůraznění nepřípustnosti získání území válkou...“ a je to tak správně. Mezinárodní právo uznává právo ponechat si území obsazené v obranné válce. Z tohoto důvodu Res 242 nepožaduje, aby Izrael vrátil veškerou dobytou zemi.

Judea a Samaří alias, Západní břeh Jordánu

Novináři a politici často mluví o touze Izraele anektovat Judeu a Samaří. Mýlí se v tom, protože to, o čem Izrael mluví, je rozšíření izraelského práva na tyto země stejně, jako to udělal zákon o Golanských výšinách.

Toto rozlišení je velmi důležité, protože Judea a Samaří nejsou zemí jiné země. Vše, co je nutné, je rozšířit izraelské právo na území, které ve skutečnosti rozšiřuje izraelskou suverenitu na takové země.

Čtvrtá ženevská konvence (FGC) (1949) má za cíl chránit civilisty v době války.

Článek 49. Individuální nebo hromadné násilné přesuny, jakož i deportace chráněných osob z okupovaného území na území okupační mocnosti nebo na území jakékoli jiné země, okupované i neokupované, jsou zakázány bez ohledu na jejich motiv.

-Okupační mocnost nebude deportovat ani převádět části vlastního civilního obyvatelstva na území, které okupuje.

Podle tohoto článku považuje mezinárodní společenství izraelské osady za nelegální, protože Izrael na tato území přesouvá část své populace. To však nebere v úvahu skutečnost, že zahrnuje „násilné převody“. Izrael nikoho nepřevádí násilně ani jinak. Osidlovací hnutí je zcela dobrovolné.

Stejně tak relevantní je skutečnost, že FGC se na tyto země nevztahuje.

Kromě ustanovení, která budou provedena v době míru, se tato úmluva vztahuje na všechny případy vyhlášené války nebo jakéhokoli jiného ozbrojeného konfliktu, který může nastat **mezi dvěma nebo více Vysokými smluvními stranami**, i když stát válku jeden z nich neuznává.

Vzhledem k tomu, že jordánská anexe těchto zemí byla uznána pouze 3 zeměmi, tyto země nejsou zeměmi Vysoké smluvní strany. Z tohoto důvodu Izrael smlouvu neratifikoval, a proto jí není vázán.

Přesto Izrael souhlasil s dodržováním humanitárních ustanovení.

Východní Jeruzalém

27. června 1967 Izrael rozšířil obecní hranice Západního Jeruzaléma tak, aby zahrnovala přibližně 70 km² (27,0 mil čtverečních) území Západního břehu, dnes označovaného jako *Východní Jeruzalém*. 30. července 1980 Kneset oficiálně schválil Jeruzalémský zákon, který město nazval úplným a sjednoceným hlavním městem.

Ačkoli zákon tento termín nepoužíval, izraelský nejvyšší soud vyložil zákon jako účinnou anexi východního Jeruzaléma. RB OSN odsoudila pokus o změnu statutu na Jeruzalém a rozhodla o „neplatnosti zákona“ v rezoluci RB OSN 478 :

„...všechna legislativní a administrativní opatření a kroky přijaté Izraelem, okupační mocností, které mají za cíl změnit charakter a status Svatého města Jeruzaléma, nemají žádnou právní platnost a

představují hrubé porušení čtvrté Ženevské úmluvy“

Je třeba poznamenat, že Rada bezpečnosti není soudem a toto usnesení je pouze doporučením.

V roce 1995 Kongres přijal zákon o velvyslanectví Jeruzaléma , který tvrdí, že:

(1) Jeruzalém zůstává nerozděleným městem, ve kterém jsou chráněna práva každé etnické náboženské skupiny;

(2) Jeruzalém bude uznán za hlavní město Státu Izrael; a

(3) Velvyslanectví USA v Izraeli bude zřízeno v Jeruzalémě

Tento akt prošel Kongresem drtivou většinou obou stran a byl znovu potvrzen jednomyslným hlasováním Senátu jen o šest měsíců později.

Na základě tohoto zákona prezident Trump dne 6. prosince 2020 uznal Jeruzalém za hlavní město Izraele. Nicméně dodal:

„Nezaujímáme stanovisko k žádným otázkám konečného statusu, včetně konkrétních hranic izraelské suverenity v Jeruzalémě nebo řešení sporných hranic. Tyto otázky jsou na zúčastněných stranách.“

Kongres to nestanovil. Ve skutečnosti se odkazovalo na Jeruzalém jako na nerozdělené město, a to bylo 15 let poté, co Izrael přijal Jeruzalémský zákon, který rozšířil hranice Jeruzaléma mimo jiné i na východní část. Trumpova výhrada tedy byla nevyžádaná, alespoň ze strany Kongresu.

Mezinárodní soudní dvůr (ICJ) identifikuje prameny mezinárodního práva ve statutu ICJ. Organizace spojených národů mezi nimi není, ale je fórem pro přijímání mnohostranných smluv. Mnoho mnohostranných smluv je ve skutečnosti přijato Valným shromážděním a následně otevřeno k podpisu a ratifikaci. Tyto smlouvy jsou však závazné pouze pro strany, které je podepíší.

Tolik k mezinárodnímu právu.

INFOKURÝR

Sdílet:

Continue Reading

Previous [Lenka Procházková: Mít slabou a lokajskou vládu je ponižující](#)